

7

ปลายวสันต์ต้นคิมหันต์เป็นช่วงเวลาที่ยอดไม้ใบใหญ่่างอกเงย มวลหมูนกขมิ้นไผ่บิน ภายในเมืองหลินโจวอันมีทัศนียภาพวิจิตรงดงามเสมอมา อบอวลไปด้วยความมีชีวิตชีวา

ณ สวนด้านหลังภายในคฤหาสน์สกุลนำหลัน

ยามเที่ยงวัน ดวงอาทิตย์สดใสที่ทอแสงเจิดจ้าอยู่เหนือศิระระสาดส่องกระโอร้อนแรงหลายส่วน ณ ซอกมุมที่ลับตาคนที่สุด ทั้งยังเย็นสบายที่สุดในคฤหาสน์นำหลันได้ปรากฏเงาร่างเล็ก ๆ ขึ้นจำนวนหนึ่ง

ใกล้ ๆ ริมทะเลสาบ สาวน้อยอายุไล่เลี่ยกันหลายนางกำลังคลายร้อนอยู่ใต้ร่มเงาไม้

ตรงกลางมีตุ๊กตานิ้วยซึ่งสวมใส่อาภรณ์งดงามหรูหราที่สุดนั่งอยู่ เห็นได้ชัดว่าเป็นเจ้านายตัวน้อย ส่วนเด็กสาวที่แต่งกายคล้ายสาวใช้สองสามคนยืนคอยปรนนิบัติอยู่ข้างๆ ห้อมล้อมนางไว้ใต้ร่มไม้ดูเดียวกับดาวล้อม

เดือน สีหน้าท่าทางฟินอบพิเทาเป็นที่สุด

ดรุณีน้อยอายุราวแปดเก้าขวบปี วงหน้าเล็กนวลล่อ เรือนผมยาว
คำขลิบนุ่มสลวยมุ่นเป็นมวยประณีตสองมวยคู่สลับซับซ้อนแต่ไม่ยุ่งเหยิง
แม้แต่ขน้อย แม้อากาศจะร้อนอบอ้าวอยู่บ้าง กระนั้นทำนองของดรุณีน้อยยังคง
สง่างามถึงที่สุด ชุดกระโปรงสีอ่อนจางที่สวมอยู่บนร่างคลีกลงออกเป็น
ชั้น ๆ สองมือเล็กวางซ้อนกันอยู่บนหน้าตักอย่างสงบเสงี่ยมเรียบร้อย

เห็นได้ชัดอย่างยิ่งว่าเด็กหญิงคงเป็นกุลสตรีน้อยๆ ภายใต้การอบรม
สั่งสอนอันดีงาม

ชั่วขณะนี้นางกำลังชื่นชมทัศนียภาพงดงามตรงหน้าด้วยสีหน้าอ่อนโยน
ทะเลสาบในคฤหาสน์น้ำหลั่นใสกระจ่างเสมอมา บางครั้งบางครั้ง
ริมฝั่งจะมีกลีบดอกไม้ลอยมาตามลม ปลิวร่อนลงบนผิวน้ำในทะเลสาบ
งดงามชวนมองยิ่งนัก

"เสี่ยวชิง ข้ารู้สึกร้อนอยู่บ้าง เจ้าไปหยิบพัดในท้องมาที" เสียงเล็ก
เบานุ่มละมุนดังขึ้น ภายใต้รูปลักษณ์อ่อนเยาว์ไร้เดียงสาของดรุณีน้อย เผย
กิริยาท่าทางสำรวมของผู้เป็นนายออกมาให้เห็นอยู่หลายส่วนเช่นกัน

"เจ้าคะ คุณหนู" สาวใช้นามเสี่ยวชิงโค้งก้มให้นายน้อย ก่อนจะรีบ
หันกายก้าวเร็วๆ ไปยังอีกฟากของสวนดอกไม้

คฤหาสน์น้ำหลั่นกินอาณาบริเวณกว้างใหญ่มาก อีกทั้งตรงนี้ยังอยู่ห่าง
จากเขตเรือนพักที่คฤหาสน์พักอยู่ค่อนข้างไกล นางกลัวเหลือเกินว่าหาก
นำพัดมาล่าช้าเกินไป คุณหนูร้อนจนเป็นลมขึ้นมาคงจะไม่ดีแน่

แต่จะว่าไปแล้วแม้วันนี้ดวงอาทิตย์จะค่อนข้างร้อนแรง กระนั้นก็ยัง
ไม่ถึงขั้นจำเป็นต้องใช้พัดเลยนี่นา ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงว่าได้ร่มไม้จากอากาศออก

จะเย็นสบาย เสียวจิงคิดในใจด้วยความสงสัยครู่หนึ่ง แต่แล้วก็รีบสลัดคำถามทิ้งไว้เบื้องหลังทันที นางเป็นเพียงสาวใช้เท่านั้น นายน้อยต้องการให้ไปเอาอะไร นางก็ต้องไปเอามา ไม่สมควรมีข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น

ดวงตากลมโตคู่นั้นมองเสียวจิงเดินจากไป บนใบหน้าสงบเสงี่ยมของดรุณีน้อยคล้ายมีรอยยิ้มระฝ่าน ทั้งบางเบาและอ่อนจาง ซ้ำยังรวดเร็ว จนแทบไม่มีใครทันสังเกต

กะพริบตาปริบๆ แล้วนางก็หันไปกล่าวกับสาวใช้อีกคนที่ยืนอยู่ข้างกายว่า "เสียวเยี่ย ข้าอยากดื่มน้ำบัวลอยดอกกุยฮวาแช่เย็นที่เจ้าทำเมื่อวาน เจ้าไปตักมาขามหนึ่งที"

"เจ้าคะ คุณหนู" เสียวเยี่ยกุกุจอกังกาย แล้วหันเดินจากไปด้วยท่าทางปลื้มอกปลื้มใจ ดิกๆ อยู่ๆ คุณหนูก็นึกถึงน้ำบัวลอยที่นางทำขึ้นมา นั่นก็แสดงว่าชอบดื่มของที่นางทำนะสิ

"อืม เสียวโหยว ข้าอยากนั่งอ่านตำราอยู่ตรงนี้สักพัก เจ้าไปหยิบตำราในห้องหนังสือของข้ามาที" กะพริบดวงตากลมโตสุกใส แล้วดรุณีน้อยก็สั่งสาวใช้ให้จากไปอีกครั้ง

ทำเช่นนี้ผ่านไปไม่นาน สาวใช้ข้างกายดรุณีน้อยก็ถูกนางเรียกใช้ให้ไปทำตามความต้องการเรื่องโน้นเรื่องนี้ทีละคนๆ สุดท้ายได้ร่วมไม้จึงเหลือเพียงนางอยู่ลำพัง

สายน้ำไหลดังซู่ซ่า ดอกไม้ใบหญ้าสดเจียบ

เหลียวมองรอบด้านทั้งสี่ทิศ แล้วดรุณีน้อยก็ลุกขึ้นยืนช้าๆ ชายกระโปรงทิ้งตัวลงแผ่วเบา ขณะเดินมุ่งไปยังริมกำแพงอีกด้านของสวน แต่ไหนมาคฤหาสน์สกุลนำหลั่นเก็บสะสมเพชรนิลจินดาไว้ไม่น้อย

ดวงใจเจ้ารัก

เพื่อป้องกันโจรขโมย กำแพงล้อมรอบจึงถูกสร้างให้สูงใหญ่และหนาแฉ่ง โดยก่อสร้างจากหินทรายสีน้ำเงินอันแข็งแกร่งทนทานที่ละก้อน ๆ ตามแนว กำแพงยังปลูกต้นการบูรลำต้นหนาใหญ่ไว้นับจำนวนไม่ถ้วน แผ่กิ่งก้านสาขา ยื่นออกไปนอกกำแพงมากมาย

กล่าวกันว่าเศรษฐีใหม่ล้นแล้วแต่พฤษาเล็กกำแพงใหม่ แต่เศรษฐี ซึ่งสะสมทรัพย์ศฤงคารมานานปีเช่นสกุลนำหลันย่อมต้องเป็นพฤษาแก่ กำแพงเก่าอยู่แล้ว

แหงนหน้ามองกำแพงศิลาสูงใหญ่ ดรุณีน้อยหน้านิ้วคิ้วขมวดแล้ว ขมวดอีก สีหน้าท่าทางสงบเสงี่ยมที่มีอยู่เดิมถูกปลดเปลื้องออกช้า ๆ ดวงตา กลมโตกระจ่างใสทอประกายที่เกือบจะใกล้เคียงกับแววซุกซนขี้เล่น

จากนั้นก็ปลี่ยนถลกขายกระโปรงผ้าโปร่งบางขึ้น แล้วยื่นมือเท้าออก ปีนป่ายต้นการบูรสูงใหญ่ข้างกำแพงทันที!

สวรรค! นี่ยังเป็นกุลสตรีตัวน้อยที่สง่างามเรียบร้อยเมื่อครู่คนนั้นอยู่ หรือไม?

แขนเรียวยาวสองข้างไต่ขึ้นไปสุดชีวิต เท้าคู่ນ้อยยื่นออกจากชาย กระโปรงมาเกี่ยวลำต้นไว้ ร่างเล็กที่ห้อยโหนอยู่บนต้นไม้พาลงออกแรง ปีนป่ายดูคล้ายวานรเป็นที่สุด!

ต่อให้เป็นวานรน้อยที่ดงงามกว่านี้...น่ารักกว่านี้ ท่าทางก็คงมิได้ชวน มองสักเท่าไร ดังนั้นดรุณีน้อยที่แขนเสื้อม้วนขึ้น ชายกระโปรงยับยู่จึ่งแล ดูทุเรศทุรังเป็นพิเศษ ไม่ว่าจะใครในคฤหาสน์เห็นเข้ากลัวแต่ว่าจะอุทานเสียง แหลหมอย่างไม่เชื่อสายตาทุกรายไป

เนื่องจาก...คุณหนูใหญ่วัยเก๋าขบของสกุลนำหลัน...นำหลันเหลียนได้

นั่นน่ารักเฉลียวฉลาดรู้ความจนเป็นที่ชื่นชมของใครต่อใคร ไม่เพียงรู้หนังสือ
ขนบประเพณี ยังสงบเสงี่ยมเรียบร้อยเป็นที่เลื่องลือ

อนิจจา ดูท่า...กุลสตรีเป็นเพียงฉากหน้าของนางเท่านั้น

นำหลันเหลียนได้ตัวจริงเกรงว่าคงชวนให้คนตกใจกลัวจนพันร่วง รวม
ไปถึงบุพการีของนางด้วย

ออกแรง...ออกแรงอีก!

น่าโมโหหนัก! ไม่มีเรื่องอะไรก็กำแพงเสียสูงปานนี้ทำไมกัน หรือ
คาดการณืได้ว่านางจะลอบหนีออกจากคุกหาสน์กันนะ

เหลียนได้บ่นไปพลาง ไข่มือเท้าออกแรงปั่นปายไปพลาง ร่วงเล็ก
อ่อนแอ้นบิดไปมาอยู่บนลำต้นหยาบใหญ่ดูประหนึ่งหนอนด้วงตัวโตก็ไม่ปาน
พยายามเข้า! ปีนขึ้นไปก็จะหนีออกไปเที่ยวนอกคุกหาสน์ได้แล้ว!

รอบด้านเงียบสงัดไร้คน ดวงหน้าเล็กเฉิดฉินของเหลียนได้ดูพิลึกพิลั่น
เผยให้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริง

ระหว่างที่นางปีนไปได้ครึ่งหนึ่งแล้วพักหอบหายใจอยู่กลางทางนั้น จู่ๆ
ก็มีเสียงถามเบาๆ ดังขึ้นด้านล่าง

"คุณหนู ท่านกำลังทำอะไรเจ้าคะ" เคารพบนอบซ้ายังมีขอบเขต
น่าจะเป็นสาวใช้คนใดคนหนึ่งกระมัง

เรียวดังงามของเหลียนได้ขมวดมุ่นไปชั่วขณะ ก็มึนศีรษะมองลงไป
เบื้องล่าง

ใต้ต้นไม้มีสาวใช้ตัวน้อยที่อายุอานามไล่เลี่ยกับนางยืนอยู่ ดวงหน้า
เล็กงามหมดจดแห่งนั้นมองมาที่ตนแว่นแฉ่

"เสียวโหยว? เจ้ามิได้ไปหยิบตำราให้ข้าหรือหรือ" เหลียนได้แบ่ปาก

ด้วยความหุดหิด มองสาวใช้ที่ท่าสีหน้าไม่เห็นด้วยอยู่ได้ต้นไม้

อะไรกันเล่า โฉนแผนหลบหนีของนางถึงได้ถูกเสี่ยวโหยวรู้เท่าทันอยู่
รำไปนะ

"คุณหนู บ่าวเดินไปครึ่งทาง เผอิญนี้ก็ขึ้นมาได้ว่าคุณหนูมิได้บอก
ชัดเจนว่าต้องการตำราเล่มไหน ดังนั้นจึงย้อนกลับมาถามเจ้าคะ" น้ำเสียง
ราบเรียบ ดูท่าทางเสี่ยวโหยวจะไม่แปลกใจกับการกระทำของนางแม้แต่น้อย
ช่วยมิได้นี่ หากสาวใช้คนใดได้เห็นโฉมหน้าที่แท้จริงของคุณหนุมามากแล้ว
เชื่อว่าจะต้องเคยชินเหมือนกันแน่แท้ และบังเอิญว่านางก็คือสาวใช้ที่มี
บุญตาคนนั้นนั่นเอง

อันที่จริงนางรู้ทันแผนหลบหนีของคุณหนูอีกครั้งถึงได้ย้อนกลับมา
เพราะรู้ดีว่าหากนายท่านยังมีได้ชี้ชัดว่าจะตรวจการบ้าน คุณหนูไม่มีทาง
แตะตำราเล่มไหนเป็นอันขาด แล้วครั้งนี้จะอยากอ่านตำราจริงๆ ได้อย่างไร

ปิ่นต้นไม้หลบหนี...มุกดูสุนัขหลบหนี...ซ่อนตัวในถังไม้ขนขะหลบ
หนี...

เสี่ยวโหยวจดจำไม่หวาดไม่ไหวแล้วจริงๆ นับตั้งแต่นางเข้าสู่กล
นำหลันมาปรนนิบัติรับใช้คุณหนูใหญ่ผู้สูงศักดิ์คนนี้เมื่อสองปีก่อน ก็ได้เห็น
ภาพเหตุการณ์น่าดูชมมานักต่อนักแล้ว

"เสี่ยวโหยว ครั้นนี้เจ้าก็ทำเป็นว่าไม่เห็นดีไหม ขำรับรองว่านี่จะเป็น
ครั้งสุดท้ายแล้ว" เหลียนได้ใช้สองขาเกี่ยวลำต้นการบูรยี่ด่างไว้อย่าง
หมั่นหม่ำ พร้อมกับยกสองมือขึ้นประนมเข้าด้วยกัน ออกปากรับรอง
กับเสี่ยวโหยวด้วยสีหน้าจริงจัง

"คุณหนู! ท่านอย่าปล่อยมือสิ!" ครั้นเห็นเหลียนได้แสดงท่ายากระดับ

สูง เสี้ยวไทรยาก็ร้องเสียงแหลม รีบวิ่งไปได้ต้นไม้กางสองแขนออกทำท่าคอย
รับสิ่งของกลางอากาศ

"อืม...เขื่อนั้นเสี้ยวไทรยารับปากหรือไม่" เหลียนได้หรีดา เผยยิ้มเจ้าเล่ห์
พอกพอใจยิ่งยวดที่ตนสร้างผลลัพธ์ที่น่าหวาดเสียวออกมาได้

คิก ๆ แผนชั่วทำให้ตนเองบาดเจ็บมีประโยชน์อย่างยิ่งเชียวละ!

แน่นอนว่าความจริงแล้วนางระวังมากเป็นพิเศษ ไม่โง่ถึงขนาดปล่อยให้
ให้ร่วงลงไปจริงๆ หรือ

"รับปาก ๆ! คุณหนู ท่านเกาะไว้แน่น ๆ รอข้านะเจ้าคะ" เสี้ยวไทรย
ทำได้เพียงพยักหน้าแรง ๆ ดวงหน้าเล็กสะสวยปรากฏรอยจบนใจ ก่อนจะถลก
แขนเสื้อขึ้นแล้วปีนขึ้นต้นไม้ตามมาด้วยท่าทางดูจวนร...

ชีวิตของนางช่างอัปเชานัก! ปีนพลงทอดถอนไปพลง เสี้ยวไทรย
อยากร้องไห้แต่ก็ไม่มีน้ำตา

โฉนคนที่รู้ทันคุณหนูถึงเป็นนางอยู่รำไปนะ แล้วโฉนคนที่หลบหนีออก
นอกคฤหาสน์เป็นเพื่อนคุณหนูถึงต้องเป็นนางด้วยทุกครั้งนะ คิด ๆ ดูแล้ว
ยามกลับถึงคฤหาสน์วันนี้คนที่จะถูกตำทักโบายก็คงมีแต่นางอีกนั่นละ

ใครใช้ให้นางมีอาจวางใจให้คุณหนูออกไปข้างนอกตามลำพังได้ละ
หลังผ่านการป็นป่ายอย่างยากลำบากหลบหนี ในที่สุดเหลียนได้และ
เสี้ยวไทรยสองนายบ่าวก็ถึงพื้นโดยสวัสดิภาพ มายืนอยู่นอกกำแพงล้อมรอบ
คฤหาสน์นำหลัน

ราคาค่างวดที่ต้องจ่ายเพื่อการนี้คือผมเผ้ายุ่งเหยิง เสื้อผ้ายับเยิน
รวมถึงรอยขีดข่วนเล็ก ๆ นับไม่ถ้วนบนมือเท้า

เคราะห์ดีที่นายท่านสกุลนำหลันมั่งคั่ง ไม่ว่าจะเป็้นคุณหนูหรือ

ดวงใจเจ้ารัก

สาวใช้ อารมณ์บนร่างล้วนใช้ผ้าเนื้อดีเป็นพิเศษ จึงไม่ถึงกับถูกขูดจนเป็น
รูโหว่หลายรู

เหลียนได้ลุ่มมบนศึระะ ขยับเสื้อผ้า หลังจัดให้เข้าที่เข้าทางเล็กน้อย
แล้วก็ไม่นับว่าทุเรศทุรังเท่าไรนัก จากนั้นค่อยกลับคืนท่าทางสูงส่งอ่อนช้อย
ของคุณหนูสูงศักดิ์อีกครั้ง

"เออล่ะ ไปกันเถิด!" เชิดหน้ายี้ดอก กลับหลังหัน มือเล็กโพล้ไว้
ข้างหลังให้ความรู้สึกน่าเกรงขามเป็นที่สุด เหลียนได้ระบายยิ้มสุขใจทั่วหน้า
ขณะออกเดินนำขึ้นไป ทิศทางที่มุ่งไปคือตลาดที่เจริญและคึกคักที่สุด
ของเมืองหลินโจว

ขณะเดินปากเล็กแดงปลั่งก็มั่งง่าอะไรไม่หยุดไปด้วย ครั้นตั้งใจฟัง
ให้ดี...

พุทราเชื่อม ข้ามาแล้ว! ขนมเปี๊ยะงา ข้ามาแล้ว! ซาลาเปาซานตง
ข้ามาแล้ว!

ที่แท้ล้วนเป็นของกินทั้งนั้น!

ข้างหลังเหลียนได้ เสียวโหยวตามติดมาทุกฝีก้าว บนใบหน้าเต็มไปด้วยรอย
ยิ้มและยอมรับชะตากรรม

สวรรค์โปรดคุ้มครอง นางจะต้องดูแลคุณหนูให้ดี จะทำนางพลัดหาย
ไปไม่ได้โดยเด็ดขาด!

แน่นอนว่าจริง ๆ แล้วความเป็นไปได้ที่คุณหนูจะทำนางพลัดหายยังมี
มากกว่าเสียอีก

ในเมืองหลินโจว ถนนสายที่เจริญรุ่งเรืองที่สุดหนีไม่พ้นถนนฝูเจี๊ยน

สองฝั่งถนนที่ปูด้วยศิลาอันกว้างขวางเรียงรายไปด้วยร้านค้าต่างๆ ทั้งอาหาร เครื่องดื่ม เครื่องใช้ไม้สอยล้วนมีพร้อมสรรพ กล่าวโดยสรุปก็คือขอเพียงเป็นของที่ท่านนึกออก จะต้องพบเจอบนถนนสายนี้แน่นอน

เหลียนได้เดินชมดูด้วยสีหน้าชื่นมื่นไปตลอดทาง ร่างเล็กแทรกผ่านฝูงชนอย่างว่องไวราวกับปลากระดี่ได้น้ำก็ไม่ปาน เมื่อเห็นอะไรน่ากินหรือน่าเล่นก็จะหยุดฝีเท้าเพื่อซื้อในทันใด รวดเร็วตรงไปตรงมาจนน่าตกใจ ทำเอาผู้ดูแลร้านค้าเหล่านั้นต่างดีใจจนหุบปากไม่ลง

คุณหนูของคุณบดีใหญ่แห่งหลินโจว...ที่ไม่ขาดที่สุดก็คือเงินทอง ย่อมไม่จำเป็นต้องต่อรองราคาอะไรเทือกนั้นอยู่แล้ว

น่าเสียดายที่ต้องลำบากเสียวไสวสาวใช้ข้างกายที่อยู่ข้างหลัง ผ่านไปไม่นานก็หอบของเต็มอ้อมแขน ร่างเล็กๆ แทบจะมีได้ส่วนกับของกินของเล่นหอบใหญ่

จะโทษเหลียนได้ก็มีได้ แม้คุณหาสน์สกุลนำหลินจะทุ่มเงินทองเชิญพ่อครัวใหญ่มาจากภัตตาคารเทียนเซียงโหลวในเมืองหลวง หากให้ทำอาหารชั้นเลิศยังพอไหว แต่ของกินเล่นพื้นๆ ในตลาดเหล่านี้ไม่มีความสามารถพอจะทำออกมาได้ คิดดูสิ คุณหนูเหลียนได้กินแต่อาหารโอชาแพงหูฉี่มาหลายปีจนเอียนเต็มทนแล้ว ฉะนั้นขอเพียงได้เห็นของที่บ้านไม่มีเหล่านี้สองตาก็จะลูกราวทันที

ตรงไหนคึกคักก็ไปตรงนั้น นี่เป็นกฎสำคัญข้อแรกในการเดินตลาดของเหลียนได้ ไม่ง่ายเลยกว่าจะได้ออกมาข้างนอกสักหน แล้วนางไหนเลยจะไม่เพลิดเพลินกับความสนุกของการได้เบียดเสียดอยู่กลางฝูงชนให้เต็มทีเล่า น่าเสียดาย เดินตามหลังบรรดาคนเดินถนนรูปร่างสูงใหญ่ ทำให้ร่าง

ของเหลียนได้ดูเล็กจนน่าหัวร่ออยู่บ้าง มีหน้าซำยังถูกบดบังสายตาคือตลอด
เคราะห์ที่ผู้คนเห็นนางอายุยังน้อยหากสวมใส่อาภรณ์งามหรู
ข้างหลังยังมีสาวใช้ตัวน้อยหน้าตาสะสวยตามติดมาด้วย จึงไม่กล้าเบียดดัน
นางแรงๆ เพื่อเลี้ยงมิให้ไปล่วงเกินเอาคบดีเศรษฐีใหญ่เข้า เลยทำให้นาง
ไม่ต้องถูกทำโทษ เหยียบแบน

ทอดตามองไปก็เห็นแต่หลังคน เหลียนได้หน้านี้ด้วยความหงุดหงิด
อยู่บ้าง ขณะกำลังขบคิดว่าจะพุ่งออกจากฝูงชนเปลี่ยนทิศทางดีหรือไม่อยู่
นั้น จู่ๆ ร่างกายใหญ่โตข้างหน้าเหล่านั้นก็เดินแยกออกเป็นสองฝั่ง เปิด
โล่งเป็นทางสายหนึ่ง

เอ? หรือเทวดาจะได้ยินคำอธิษฐานของนางนะ

เหลียนได้สิ่งนั้น ยังมีทันที่นางจะหน้าขึ้นตาบานก็เกิดเรื่องร้ายแรง
ยิ่งยวดขึ้นเรื่องหนึ่ง

เท้าของนาง...เท้าข้างขวาที่สวมรองเท้าน้อยบั๊กกลายเป็นเหยียดประณีต
เลอค่าข้างนั้นได้ถูกมือที่จู่ๆ ก็โผล่ขึ้นมาจากพื้นจับไว้!

แน่นอนว่ามีมือคนมีอาจงอกขึ้นมาจากพื้นศิลาเฉยๆ อยู่แล้ว

จับจ้องมือดำล่ำมันแผ่ลิบสกปรกโสโครกข้างนั้น เมื่อค่อยๆ เลื่อน
สายตาคขึ้น เหลียนได้ก็ได้เห็นใบหน้าเล็กซุบเซียวชะมุกชะมอม

เช่นเดียวกับสถานที่คึกคักทุกแห่งใต้หล้า ที่ไหนคนยิ่งเยอะร้านค้ายิ่ง
แน่น เหล่าขอทานก็จะมากขึ้นเป็นเงาตามตัวไปด้วย

และชั่วขณะนี้ ณ ใจกลางถนนผู้เฉยใจก็มีขอทานน้อยหมอบพุบอยู่
บนพื้นคนหนึ่ง

ผมเผ้ายุ่งเหยิงฟูฟ่องคล้ายฟางแห้ง ผ้าขาดกระรุ่งกระริงแขวนคลุมอยู่